

[Chr. Nielsen.]

over på befolkningen. Jeg synes, at den enighed, der dengang kom til udtryk her i tinget, burde kunne holde i dag, da vi behandler forhold, der er i høj grad parallelle med dem, det da drejede sig om. Jeg synes, det vil være naturligt, at vi her anlægger de samme synspunkter, som vi anlagde med hensyn til ejendoms-skatteerne. Hvis vi ikke gør det, vil det sige, at rigsdagen vel indser, at det vil være urimeligt at forhøje skatteerne for ejendomsbesidderne, men befolkningen som helhed — og her er det i første række lønarbejderne, der er tale om, fordi deres økonomi ikke er blevet forbedret — tager man ikke hensyn til. Jeg synes, det ville være rigtigt, om det initiativ, som landstinget glædeligvis for en gangs skyld tog for kort tid siden, blev gentaget i den foreliggende sag, så at dette forslag ikke forlod rigsdagen, før der var foretaget en ajourføring af de skattefri fradrag.

Jeg ved, der eventuelt hertil vil blive svaret, at staten har brug for penge — vi har hørt ministeren fortælle os om den anspændte økonomi her i landet —, men siden dette lovforslag var til behandling i folketinget, er der kommet oplysninger frem, som jeg synes i høj grad understøtter min opfattelse med hensyn til, at staten kan tillade sig at gå med til en ændring af de skattefri fradrag. Jeg tænker her på de bemærkninger, finansministeren fremkom med ved tredje behandling af finanslovforslaget i folketinget. På foranledning af det radikale medlem hr. Bertel Dahlgaard oplyste finansministeren, at dels som følge af sparebestræbelserne, dels som følge af de nye skatter, der blev vedtaget i november, ville indeværende finansårs regnskab, efter hvad der kan skønnes, vise et reelt og ret betydeligt overskud, og finansministeren tilføjede — jeg beder om tilladelse til at citere —:

„Jeg bør imidlertid tilføje, at såvidt man i dag kan skønne, er der udsigt til, at udgifterne for det kommende finansår i forhold til, hvad de har været i indeværende finansår, vil stige med meget betydelige beløb, måske med 400—500 mill. kr., medens indtægterne på basis af den nu bestående skattelovgivning, således som dens provenu i dag må

bedømmes, også nok vil stige, men ikke i tilsvarende grad, således at hvis man fortsætter med den nuværende indtægts- og udgiftslovgivning uforandret, må det antages, at det reelle overskud, der har været i indeværende finansår på godt 300 mill. kr., vil gå ned i næste finansår til noget under 200 mill. kr.“

Med andre ord, vi har finansministerens ord for, at indeværende finansår vil give et reelt overskud på 300 mill. kr., og i det finansår, som dette forslag angår, vil der blive et reelt overskud på ca. 200 mill. kr. Dette understreger, synes jeg, at der er penge på statens regnskab til, at man kan gennemføre en retfærdig og rimelig ajourføring af de skattefri fradrag.

Indenrigs- og boligministeren (Aksel Møller): Til det ærede medlem hr. Johs. E. Larsen vil jeg sige, at jeg deler ganske den opfattelse, som han gjorde sig til talsmand for, at de ting, som man kunne ønske ændret i den gældende skattelovgivning, bør ændres i en større sammenhæng. Det er, som det er sagt af den højtærede finansminister ved et par lejligheder, regeringens hensigt at arbejde med skattekommissionens betænkning i løbet af sommeren og at prøve på ud af denne betænkning at drage det stof, som simplificerer vor skattelovgivning, og som har udsigt til at kunne samle en tilstrækkelig tilslutning i rigsdagen.

Ved denne lejlighed vil det være naturligt at tage stilling til det ærede medlem hr. Johs. E. Larsens forskellige ønsker dels vedrørende selskabsskattens påligning enten ved amtsstuerne eller som nu ved skattevæsenet, dels vedrørende afrundede tal og til hans andre bemærkninger om skattelovgivningen.

Jeg takker iøvrigt det ærede medlem og andre ordførere, som har anbefalet lovforslaget til velvillig behandling og vedtagelse.

Til det ærede medlem hr. Chr. Nielsen skal jeg blot gøre to bemærkninger. Det er jo således, at vi i efteråret gennemførte en betydelig forhøjelse af den direkte beskatning for en lang række indtægtsgrupper over et bestemt punkt. Under disse forhandlinger var det en naturlig forudsætning, at udskrivningslovens skala ikke skulle